

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 5/2016

Květen 2016

Když se říká: Kristus ano, Církev ne

Benedikt XVI. vícekrát ve svých kázáních osvětloval neopodstatněnost dnes tak rozšířeného mínění mezi lidmi, které by se dalo stručně vyjádřit sloganem "Kristus ano, Církev ne".

Není možné odmítat Církev a chtít být pravým Kristovým učedníkem. Když lidé odmítají a nepřijímají Církev z nejrůznějších příčin, stálo by za to přesněji vystihnout, co vlastně odmítají, co jim vadí. Možná bychom přišli k závěru, že odmítají deformovaný obraz Církve, který o ní mají. Proto je nezbytné znát

Svatostí se posvěcuje nejen ten, kdo ji přijímá, ale i ten, kdo ji

Církev nejen zvenčí, z toho, jak se navenek jeví v dějinách, ale i zevnitř, znát její nejhlubší podstatu a pravý původ.

Svatosti jsou darovány shora

K životu pravé Kristovy Církve, která je a může být jen jedna, patří neodmyslitelně svátosti. Svátosti jsou jejím nejnvtřnějším životem a podstatným prvkem. Svátosti a Církev, to patří vždy k sobě. Nelze je rozdělit, ani jim porozumět zvlášť. Navzájem se

podmiňují a potřebují, jsou na sobě bytostně závislé. Není pravé Kristovy Církve bez svátostí a není skutečných svátostí, schopných nadpřirozené účinnosti, bez zprostředkování Církví. Uvedený slogan by tedy měl vlastně

i logický dodatek: "Kristus ano, svátosti ne." To je praxe mnoha dnešních katolíků. Jedněm se zdá, že je možné odmítat či zanedbávat přijímání svátostí, ba snad někdy až pohrdat jimi, a přitom být upřímnými Kristovými učedníky a následovníky. Ale co jsou potom ty svátosti? Podle nich nepocházejí od Krista, jsou to jen obřady, které Církev vymyslela později, tedy lidská znamení a obřady, které nepotřebuje člověk, který uvěřil v Krista. Důležité je jen Boží slovo a víra, svátosti jsou něčím navíc.

U jiných, a těch je většina, zanedbávání svátostného života má kořen v obyčejné náboženské nevědomosti, vlažnosti a povrchnosti. Malá víra jim neumožňuje vidět duchovní bohatství, které se ve svátostech ukrývá. Tímto bohatstvím svátostí je samotný dar spásy, Boží milost, všechny nadpřirozené dary a milosti, které člověk během svého pozemského života potřebuje, aby dosáhl svého definitivního naplnění v Božím království. Bez Krista není spásy, bez Církve není spásy, bez svátostí také není spásy.

Kristus ano, svátosti ne

Proto základní pravdu o svátostech je třeba ustavičně osvětlovat a vštěpovat. Kde se vzaly? Odkud jsou? Kdo je vynalezl? Na takové otázky existuje jediná odpověď: svátosti pocházejí od Krista. On je během svého pozemského života zamýšlel, ustanovil a světil do rukou Církve. Není možné v Ježíšových úmyslech a činech oddělit samotné založení Církve od ustanovení svátostí. Svátosti mají svůj původ přímo v Ježíšově srdci, v jeho vůli, tedy mají svůj původ v Bohu. Svátosti jsou znamení Bohem darovaná skrze Krista nám lidem, aby nám účinně zprostředkovaly Boží život, spojení s Trojjediným, aby vnášely jeho milost do lidských duší. Tak se tvoří a roste nejen nadpřirozený život člověka, ale buduje se i samotná Církev.

Svátosti jsou také nástrojem jednoty. Uskutečňují, vytvářejí nebo posilují jednotu člověka s Kristem, a uskutečňují, vytvářejí či posilují jeho jednotu s křesťanským společenstvím. Toto společenské, církevní hledisko svátostí se úzce spojuje s prvním, takže můžeme říci, že křesťan se sjednocuje s Kristem, pokud je sjednocený se společenstvím. Spása není individuální, ale společenský jev. Stejně i milost, plozená a udržovaná svátostmi, nevytváří čistě individuální vztah mezi duší a Kristem, ale každý ji dostává v té míře, v jaké se zapojí jako člen společnosti do jediného organismu, ve kterém tato zúrodnující míza pramení.

Co svátosti obsahují

Mnohé se dá vytušit již ze samotného slova svátost. Latinský výraz pro svátost *sacramentum* označuje prostředek, nástroj, působením kterého se něco stává posvátným. Svátost je svatá věc ne sama pro sebe, ale pro lidi. Svátost sama je cosi posvátného, ale zároveň i to, co lidi dělá svatými, co je posvěcuje. Svátosti vlévají do duše svátostnou milost a tím ji radikálně proměňují do takové hloubky, že můžeme mluvit podle Písma o novém stvoření, o znovuzrození, o novém životě v Duchu, o novém vztahu k Bohu, vytvořenému působením svátostí.

Samozřejmě to platí tehdy, když je člověk dobře disponován k přijetí této milosti. Odpovídá tomu novozákonní výraz *mysterion* (z řečtiny). Označuje se jím skrytá, utajená skutečnost. Řeckokatolický výraz pro svátosti je *tajina*. Myslí se zde na biblický význam tohoto slova: "*Moudrosti učíme ovšem také, ale jen ty nejpokročilejší. To však není moudrost tohoto světa, ani to není moudrost těch, kdo tento svět ovládají. Jejich moc je už zlomena. Nám to Bůh zjevil skrze svého Ducha. Duch totiž úplně proniká všechno, i skrytá hluboká Boží rozhodnutí.*" (1 Kor 2, 6.10). Obsahem této tajemné Boží moudrosti je právě plán spásy člověka, který se uskutečnil vtělením a pak zejména ukřižováním a vzkříšením Ježíše Krista. Tato tajemství jsou obsažena ve svátostech.

Stojí na rozhraní

Svátosti, ačkoli zprostředkovávají neviditelnou, duchovní milost, která je jakoby

Vzájemné společenství lidí v Bohu je cílem všech svátostí.

jejich obsahem, přece samy mají i vnější stránky. To je nezbytné, protože tak plně respektují přirozenost člověka, který postupuje při poznávání vždy od smyslového k nadsmyslovému, od viditelného k neviditelnému, od hmotného k nehmotnému, od vnějšího k vnitřnímu, od materiálního k duchovnímu. Zde vnější stránky svátostí tvoří právě svátostné znamení. Svátostná znamení se obracejí na celého člověka. Tedy na jeho smysly i na jeho

duchovní schopnosti. Slovem, na jeho tělo i duši. Proto se svátostná znamení skládají ze dvou částí, z materiálního prvku a ze slova. Svátý Tomáš Akvinský vidí podobnost mezi svátostí a jejích autorem, vtěleným Slovem. V něm je materiální tělo sjednocené v jednotě božské osoby se Slovem Božím, a tak se uskutečňuje dokonalé zjevení Boha a jeho plánu spásy. Ve svátostech se slovo připojuje k materiálnímu prvku a stává se tak slovem, které označuje dílo posvěcení, které Bůh uskutečňuje v nás.

Vtělení je dílem Ducha Svatého, a proto zase Duchu Svatému přisuzujeme posvěcování skrze svátosti. Pokud jsou svátosti účinné, děje se tak díky přítomnosti Ducha Svatého.

Mezi složením člověka z těla a duše a svátostným znaméním, složeným ze slova a věci (materie a formy), je paralela. Materiální prvek více oslovuje tělesnou stránku člověka, slovo se zase obrací přímo na duši.

Slova, která tvoří svátostné znamení, jsou slovy víry. Nejsou to slova, která prostě přenášejí informaci, ale slova víry. V nich se vyjadřuje víra Církve. Proto říkáme, že svátosti jsou i svátostmi víry. Svátý Augustin píše: "Odstraň slovo, a co je voda, ne-li obyčejná voda? Přidá se slovo k věci a vzniká svátost, i ona jako viditelné slovo. Co je křest? Očistná koupel vody v slově. Odejmi vodu a není více křtu. Odejmi slovo a není více křtu. Odkud je taková účinnost vody, která se dotýká těla a očišťuje srdce, ne-li od účinnosti slova? Ne proto, že je vysloveno, ale proto, že se mu věří."

Zvedají nás nahoru

Svátosti se zaměřují na posvěcování člověka, k budování Kristova těla a nakonec na vzdávání úcty Bohu. Jako znamení mají však i úkol poučovat. Víru nejen předpokládají, ale také ji živí, posilují a vyjadřují. Proto se nazývají svátostmi víry. Doprovázejí nás po celý život - od narození až po tělesnou smrt. V nebi svátostná ekonomie už nebude, protože spasení budou v plnosti vlastnit

a zakoušet to, co během pozemského života vlastnili zčásti a jakoby závdavek skrze svátosti.

Všechny svátosti, je jejich přesně sedm, se udělují vždy v rámci liturgického slavení. Nám lidem, pokud si neustále neobnovujeme zájem a víru, všechno postupně zevšední. I ty nejsvětější věci nám mohou po čase připadat banální. To je velké pokušení a výzva pro praktikující věřící, aby neupadli do návyku a rutiny při přijímání svátostí. Tak se totiž nakonec stávají něčím všedním a málo účinným v našem duchovním životě.

(podle KN)

Žít v náručí dobré Matky

Vstupujeme do mariánského měsíce, který nám ukazuje na nebeskou Matku - Marii. Žádná žena na světě nemá tolik podobizen jako Panna Maria. Velcí malíři, sochaři a různí umělci nám ji představili jako Matku s Dítětem, Matku v chrámu, Matku pod křížem, Matku Sedmiboolestnou. Maria je Matka, která drží v náručí celé lidstvo.

Pomoc nebeské Matky patří všem

Ikona Matky ustavičné pomoci je namalovaná na cedrovém dřevě s rozměry 53 x 41,5 cm. Dějiny obrazu jsou pozoruhodné. Samotné datum a vznik ikony není znám. Obraz z kostela na Krétě ukradl jeden italský obchodník. Měl ho uložený ve svém domě. Před smrtí ho daroval svému příteli s prosbou, aby obraz zanesl do nějakého kostela. Přítelově ženě se však obraz tak líbil, že mu nedovolila odnést ho z domu. Když její dcera měla šest let, zjevila se jí Panna Maria a prosila ji, aby tento obraz Matky ustavičné pomoci odnesli do kostela svatého Matouše. Teprve po této události byla žena ochotna se s obrazem rozloučit.

Obraz byl dlouhých tři sta let uctíván právě v tomto kostele. Lidé se u něj často modlili a vyprošovali si ochranu a pomoc Matky Boží. Mnozí svědčili o zázracích, které se staly na základě modlitby k Matce ustavičné pomoci. V roce 1798 byl kostel během války zničen. Augustiánští mniši obraz ukryli v kostele Panny Marie v Posterule.

Později bratři redemptoristé na ruinách Kostela svatého Matouše postavili svůj vlastní kostel a generální dům. Od lidí se dozvěděli o milostivém obraze

a podařilo se jim ho získat pro svůj nový kostel. Krátce nato je papež pověřil obnovit a rozšířit úctu k Matce ustavičné pomoci vyobrazené na milostivé ikoně.

Od roku 1866 se úcta k Matce ustavičné pomoci šířila hlavně v Evropě a v Severní Americe. Až v 20. století byla úcta k Matce ustavičné pomoci rozšířena do celého světa.

Jan Pavel II. o úctě k milostivé ikoně

V roce 1991 papež Jan Pavel II. navštívil redemptoristický kostel, kde se nachází originál obrazu Matky ustavičné pomoci. Ve svém proslavu řekl: "Vyjadřuji

vám svou upřímnou vděčností za práci, kterou děláte a za vaši věrnost učení svatého Alfonse, který ohlašoval, slávu Panny Marie. A děkuji Madoně za příležitost, které se mi dnes dostalo, setkat se s vámi pod jejím požehnaným pohledem. Papež Pius IX. pověřil vaši kongregaci šířením úcty k Matce ustavičné pomoci. Po všechny ty roky jste nezklamali v láskyplné ochraně této byzantské ikony, která přišla z Východu a stala se záchytným bodem pro věřící, kteří se přicházejí modlit do tohoto chrámu. Ikona připomíná tajemství božského mateřství, zve nás k důvěře a vyzdvihuje úlohu, kterou Panna Maria hraje v životě každého věřícího. Maria je Matkou naděje a dobroty,

Matkou milosrdenství a milosti. Nikdy nezapomeňte na slova svatého Alfonse M. de Liguori, který ve svém díle *Opere Ascetische* prohlásil, že každé dobro, každá pomoc, kterou lidé dostali a dostanou od Boha do konce časů, k nim přišla a přijde díky přímluvě Panny Marie."

Papež zavzpomínal na svá léta v Krakově: "Rád bych řekl něco velmi osobního o poslání, které vám svěřil papež Pius IX. Vzpomínám si, jak jsem během druhé světové války v době nacistické okupace Polska byl dělníkem v Krakově. Večer na cestě domů jsem vždy navštívil některý kostel, včetně redemptoristického kostela. V tomto kostele byl obraz Matky ustavičné pomoci. Zastavil jsem se

tam tolikrát nejen proto, že jsem měl kostel po cestě, ale proto, že se mi obraz zdál takový krásný. Nadále jsem tento kostel navštěvoval, i když jsem se stal biskupem a později kardinálem. Často jsem tam kázal a vysluhoval svátost biřmování. Nyní chápete, jak jsem se tím, že jsem sem přišel, vrátil do dob mého mládí. Děkuji Boží prozřetelnosti, děkuji Matce ustavičné pomoci, která mi vždy pomohla v těžkých situacích."

Modlitba milujícího srdce

Papež Jan Pavel II. se rád modlival před obrazem Matky ustavičné pomoci. V této modlitbě vyjádřil svou velkou lásku a důvěru k nebeské Matce.

Je jistě dílem prozřetelnosti, že Svátý rok milosrdenství a Rok Matky ustavičné pomoci se prolínají. Opět jednou máme mít milost obracet se s modlitbou a prosbou k Božímu milosrdenství a Panně Marii, která na nás upírá své dobrotivé oči. Ikona je nejen vzácné umělecké dílo, ale hlavně chce poukázat na Umělce - Boha, který nám v Marii představil svou stálé pomoci a ochranu.

Modlitba, která boří sílu zla

Velké znamení naší naděje, voláme k tobě! Ó, Panno ustavičné pomoci, svatá Matko Vykupitele, pomoz svému lidu, který se snaží opět povstat. Daruj všem radost přibližovat se k třetímu tisíciletí všímace si především nejpotřebnějších a v aktivní solidaritě s nimi. Dej nám milost hlásat novým a odvážným způsobem evangelium tvého Syna, základ a vrchol každé lidské společnosti, která hledá pravý, spravedlivý a trvalý pokoj. Tak jako Dítě Ježíš, které obdivujeme na této uctívané ikoně, i my se chceme držet tvé pravé ruky. Nechybí ti ani moc, ani dobrota pomoci nám v každé nouzi a v každé potřebě. Toto je tvá hodina. Přijď nám tedy na pomoc a buď nám všem útočištěm a nadějí. Amen.

(podle KN)

Madona mezi dvěma frontami

Ta noc před prvním květnem byla a bude pro mě nezapomenutelným zážitkem. Město na Porýní. Na náměstí hlava na hlavě. Střízlivé odhady hovoří o deseti tisících mladých. Tlumený hovor probíhá zástupem, nad kterým slabě svítí pár pouličních lamp. Já stojím opodál.

Mezi zástupem se objeví zapálená svíce. Z ní se zrodí druhé světlo, z nich vznikají další světla, která utvoří plápolající moře. Nad zástupem se objeví kytice a věnce, které mají pozdravit Pannu Marii, když se její socha na půlnoční úder zvonů chrámu svaté Anny ukáže zástupu.

Toto tiché čekání radostné a živé porýnské mládeže mělo v sobě cosi velkolepého, majestátního. Pak z deseti tisíc mladých hrdel zazněla píseň: "Královno května Maria, květen před tebou se rozvíjí!"

Brzy se na východním obzoru hlásil úsvit prvního května. Úchvatná nádhera rozbřesku se odrážela i na tvářích mládeže. Já jsem stál opodál, hmotně i duchovně.

Byl jsem z jiného kraje a neuměl jsem zapadnout mezi porýnskou mládež. Ale horší bylo, že jsem se odcizil i Panně Marii a jejímu Synu, všem svatým a celé Církvi. Byl jsem smutný. Neuměl jsem se zapojit do náboženské slavnosti, protože jsem se domníval, že dřív si musím lépe objasnit některé věci.

Právě jsem se chystal odejít, abych se nedojal, když mě kdosi poklepal na rameno. Ohlédl jsem se a vidím u sebe francouzského důstojníka. Chtěl jsem utéct, protože před pár týdny jsem měl nepříjemnost s vojenskými představiteli na našem obsazeném území. Ale důstojníkův pohled mě fascinoval.

"Odpusťte, že vyrušuji" - promluvil nejistě - "ale chci se přesvědčit, že nesním... Vy patříte k pěšákům, že? ... Teprve nedávno jste se vrátil z války, že?"

Nevěděl jsem, jestli se mám zlobit nebo smát. Projev se mi zdál naivní, ale konečně jsem přisvědčil.

"Byl jste ... jak to mám vlastně říct ... ozdobil jste sochu Matky Boží. Nepamatujete se? ... Bylo to u statku Priseux. Roku 1918 ... A byl květen jako nyní."

Chytil mě za ramena a zatřásl mnou silně, stejně silně mnou otřásla i jeho slova. V myslí se mi hemžily vzpomínky. Statek Priseux! Kolikrát jsme na něj útočili! U něj byla studna, ke které jsem se dostal omylem, jak jsem se později dozvěděl. Byly tam totiž dvě studny. Jedna úplně u statku, v předpolí, téměř před nosem nepřítele. Druhá byla na pravé straně v prohlubni, chráněná nízkým břehem. Nevím, jestli mi špatně vysvětlili, jestli jsem já špatně pochopil, ale fakt je, že jsem si je spletl, a šel jsem vlevo...

Ověsil jsem se ešusy a polními lahvemi jako chraстítka a šel jsem. Neviděl jsem nikoho. Vykráčoval jsem si jistě v přesvědčení, že jdu před naše postavení.

Našel jsem studnu v hustém křovisku. Stínilo ji několik lip, pod nimiž stál kamenný sloup se soškou Panny Marie. Byla zanedbaná, ale nepoškozená.

Naplnil jsem nádoby, napil jsem se a - protože bylo horko - svlékl jsem se a šup do napajedla, do kterého stále tekla voda z ústí studny.

Oblékl jsem se, zaběhl jsem k rozsáhlému křoví, natrhal jsem šípkové růže a polní květy a ozdobil jsem Mariinu sošku. Vzpomněl jsem si i na květnové pobožnosti doma. Kleče jsem se pomodlil, vzal jsem svůj náklad, a hurá zpět ke kamarádům.

Nad hlavou mi začaly hvízdát granáty z německých dělostřeleckých postavení a brzy vybuchovaly na zdech a mezi budovami statku. Zpocený a zděšený jsem doběhl ke kamarádům, od kterých jsem se dozvěděl, že jsem byl vlastně u studny blízko francouzských polních hlídek... To všechno se mi rychle promítlo v paměti, když jsem tam stál tváří v tvář francouzskému důstojníkovi.

Nestačil jsem se probrat z překvapení, když mě přerušil: "Ano, jste to vy... Jste to vy... Vaše tvář mi utkvěla v paměti." Mně nezbyvalo nic jiného, než přikývnout.

Byl jsem dojatý. Pozval mě a zavedl do svého domu. Seděli jsme proti sobě a on vyprávěl:

Byli jsme v hustém křoví, kde jste lámal šípkové větvičky a trhal kvítka. Bylo nás sedmnáct. Pozorovatel chtěl na vás střílet, ale zakázal jsem mu to. Nechtěli jsme se prozradit, protože jsme se domnívali, že jste nepřišel sám před nepřátelské postavení. Nováček za kulometem vás měl stále na mušce a netrpělivě čekal na pokyn k palbě. Chtěl se proslavit. Nemohli jsme nechat odejít nepřítele, kterého jsme měli jako na talíři. A kdybyste se vydal zpět jen tak bez všeho, byli bychom vás zajali, případně i odstřelili. Ale ... stalo se cosi, co nás ohromilo a odzbrojilo. Ozdobil jste sošku Panny Marie, klekl jste si a modlil jste se ... Tehdy nás přešla chuť na kořist, kterou jste byl vy ... Nováček se odtáhl od kulometu a ostatní také sklonili zbraně ... Nás sedmnáct je vám

vděčno, protože jste nám zachránil život ... Jak? ... Poslouchejte! I mí tvrdí kamarádi se cítili dotčeni, když viděli Němce, jak se zbožně modlí ...

Vy jste se pak vydal a zmizel jste za zdí statku, který vás chránil z naší strany. Jako na povel jsme všichni vyskočili z houštiny a přiběhli jsme před sochu Matky Boží. Stihl jsem si vzít na památku růžičku s listem, kterou jste jí položil k nohám. Neboť v tom okamžiku - jak se můžete pamatovat - rozzuřila se dělostřelecká palba na statek a na naše postavení. Naše pozorovací hnízdo dostalo tři přímé zásahy. Kdybychom se o minutu pozdílili, všechny by nás to tam roztrhalo, jak to roztrhalo naše tlumoky a zbraně. Tuto suchou růžičku nosím u sebe z vděčnosti k té, která i nás pozvala k sobě, aby ušetřila naše životy, jak jsme my ušetřili váš."

Další část našeho rozhovoru vás asi nebude zajímat. A konečně nač ještě pokračovat? ... Během květnových dnů jsme se setkávali před oltářem Panny Marie a konali jsme květnové pobožnosti, které jsme začali takovým nepředvídaným způsobem. Matka Boží překonala vzdálenost, která mě od ní dělila oné první květnové noci.

Ježíš Kristus v těle a Eucharistii – vrchol a důsledek Božího milosrdenství a pokory

Celé Boží stvoření a dějiny záchrany Izraele a lidstva v Písmu hlásají, že Bůh neustále obdarovává člověka i přes jeho chabou vděčnost. Vrcholem Boží milosrdné lásky je Ježíš, ve kterém je Bůh skutečně s námi, Emanuel. Před dvěma tisíci lety přišel pokorně žít mezi námi a nadále nám umožňuje svou reálnou blízkost v pokorném způsobu eucharistického chleba. Spolu se sv. Augustinem můžeme vděčně žasnout: "Mohlo být milosrdenství vůči nám nešťastníkům větší než to, které přivedlo Stvořitele nebe k sestoupení z nebe?"

Prvním darem Boha pro člověka je stvoření světa jako domova pro lidi. Bůh byl účinně a tajemně při jeho vzniku a zvláště u zrodu člověka. Každý jeden člověk stvořen k Božímu obrazu je až dodnes projevem jeho lásky k lidem.

Písmo nám obrazně a teologicky pravdivě popisuje, jak lidé v ráji uvěřili falešné představě Boha. Prvotní hřích narušil vztah lidí s Bohem, mezi nimi navzájem a jejich vztah se světem. Znepokojující tajemství fatálního hříchu však Boha izolovalo od lidí. Na pozadí rajské hanby zazní člověku Boží příslib

potomstva, které přemůže temné síly a překlene vzdálenost v osobě Ježíše (Gn 3, 15).

Tajemství Boží spravedlnosti a milosrdenství s člověkem pokračuje v biblickém obraze potopy. Její vody měly očistit zemi od násilí a zloby. Pouze spravedlivý Noe, desátý potomek Adama, prožil s rodinou očistný soud a život pokračoval skrze něj.

Blízkost Boha ve vyvoleném Izraeli

Pán si vzbudil národ z neplodného manželství Abraháma, desátého potomka Noema, a vstoupil s ním do smlouvy a zahrnoval ho požehnáním. Když

vyvolený lid skončí v Egyptě, v otroctví, milosrdně na něj pohlédne a vysvobodí ho skrze Mojžíše. Svobodný lid se však v poušti projeví jako tvrdošíjný - ze zlata si udělá modlu a klaní se takové karikatuře Boha. I tehdy se Pán nechá obměkčit aktivním Mojžíšem a začne tajemně bydlet uprostřed hříšného Izraele. Jeho přítomnost symbolizuje archa smlouvy uložená v pouštním stanu a později v Jeruzalémském chrámu. Bůh se smlouvou váže na Davidův rod s pečetí mesiášského příslibu (srov. 2 Sam, 7). Mesiášští, tedy pomazaní králové Davidovy dynastie budou přes 400 let předzvěstí definitivního Mesiáše.

Čekání na zvláštní Boží dar, na nového krále a moudrost

Proroci opakovaně předpovídali příchod Mesiáše v rysech krále a pastýře. Tento nový David bude nejen nastolením spravedlnosti (Jer 33, 16) a výhonkem vzešlým v Betlémě (Mich 5, 1); ale stane se i záhadným trpícím Božím služebníkem, který se nechá obtížit hříchy lidí (Iz 52, 13 - 53, 12). Bude to pokorný, nenásilný král (Zach 9, 9) a kněz na způsob Melchizedecha (Ž 110, 4).

Když se v 6. století před Kr. davidovské Judské království a Šalamounův chrám pod náporom novobabylonské říše zhroutily, a když v babylonském zajetí kající židovští zajatci poznali, že se vzdálili od Boha a opustili ho, ale nakonec se vrátili, je pro ně radostnou zvěstí fakt, že Bůh sám je jejich králem. Fakticky jím byl již od stvoření světa a v dějinách spásy jeho vláda nikdy nepomine, přestože židovský lid po exilu žil v područí světských mocností.

Po zajetí Židé postaví nový chrám, kde božský Král s nimi přebývá. Tento Král již skrze Mojžíše dal svůj zákon, který po exilu nabývá definitivní literární podoby a právě jeho pravidelné čtení a život podle něj upevňovaly spravedlnost Božího krále. Mudroslovné tradice v Bibli rozvine téma Boží aktivní moudrosti již při stvoření světa (Př 8, 23 - 31), která si našla příbytek v Izraeli, v Zákoně (Sir 24, 32), přičemž na její vrcholný projev třeba čekat. Prorok Daniel vidí v nočním vidění příchod Syna člověka, jemuž Bůh předá království a moc soudit (Dan 7, 9 - 14). Je to jasná předzvěst Ježíše v knize z 2 století před Kristem.

Moment Boží pokorné návštěvy v Ježíši

Po vládě perských a řeckých králů se Židé dostávají v roce 63 před Kr. pod nadvládu Římské říše. Budou sice politicky nevýznamným, ale životaschopným

národem. V tomto lidu se kolem roku 6 před Kr. Slovo Boží moudrosti stalo tělem a začalo přebývat mezi lidmi (Jan 1, 14): Ježíš se bez zásluhy muže zrodil z Panny, což je neslýchaný eschatologický zázrak, hodný plnosti časů. Jím se naplňují pradávné předpovědi a spása přichází ze Židů (Jan 4, 22). Na pozadí Pax

Romana (římský mír), kdy díky římskému císaři Augustovi v roce 27 před Kr. mlčely zbraně, zazní nad Betlémem zpěv o pravém pokoji pro lidi, které Bůh miluje, protože kvůli nim a kvůli jejich spáse posílá svého Syna (Lk 2, 14). Země uvidí Boží lásku v osobě Ježíše. Otec posláním svého Syna na svět vydal Ježíše lidem napospas. On bude k pádu a na povýšení mnohých (Lk 2, 34). Jeho přítomnost vzbudí radost i odpor.

Ohrožený Syn v Betlémě i v Nazaretu

Evangelista Matouš v teologické rozpravě blízké židovskému midráši podává ohrožení Ježíše při narození. Po návštěvě mudrců bude Dítě Ježíš najednou uprchlíkem a cizincem v Egyptě (Mt 2, 13 - 15). Když se Josef s Marií mohli vrátit, usídlili se ne v judském Betlémě, ale v Nazaretu v Galileji (Mt 2, 23).

Ježíš to nemá lehké už od začátku. Odmítání Boha je konstantou dějin již od zrodu Izraele a pokračuje i za Ježíšovi. Člověk se nezměnil, Bůh ho vyrušuje a člověk neumí ustát ani jeho pokornou bezprostřednost v Ježíši. Dokonce i první Ježíšova návštěva v synagoze v Nazaretu bude toho důkazem. Když tam ohlásil rok milosti, zakusil obdiv, ale i vražedný odpor. Jeho rodáci ho chtěli shodit ze skály (Lk 4, 16 - 30), on však majestátně prošel mezi nimi, aby začal své spásonosné poslání.

Provokující milosrdenství a pokora Ježíše

Ve své misi má Ježíš úspěch u obyčejných lidí z okraje společnosti, u chudých materiálně i duchovně. Duchovní nouze hříšníků Ježíše zvláště přitahuje. Boží milosrdenství se projeví právě na pozadí nouze, kterou je zejména hřích, ale i materiální mizérie. Duchovně soběstační a pyšní profesionálové Ježíšovu

evangelijní svobodu nesnášejí. Obviňují ho z přátelství s hříšníky; v jejich očích je svévolným učitelem; ve skutečnosti však naplňuje ducha zákona. Boží láska a milosrdenství vůči potřebným v Ježíši kulminují a jeho dokonalá lidskost a božská přirozenost se mu stanou osudnými.

Ježíšova vůle naplnit Otcův plán a přivést lidi zpět k Otci se však úspěšně zrealizuje a lidé blízcí Ježíši nacházejí právě v Bohu Otce, domov a smysl života.

Ježíšova realizace Otcovy vůle se naplňuje v poslání přivést k Otci všechny lidi, raněné hříchem. Na horizontu jeho poslání ho čeká smrt. Ježíš se nevzdává a zůstává poslušný Otci až k smrti, a to násilné smrti na kříži, určené pro vlastizrádce a otroky. On přitom nastoloval Boží království, spočívající v blízkosti člověka k Bohu, kterou osobně umožňoval. Jeho milosrdná láska k nám vzala na sebe podobu oběti i nástroje poprav. Od začátku zde byl pro nás a dokonce i na kříži byl kvůli nám.

Eucharistie - její pokorný způsob a spásný účel

Fakt, že Ježíš žil zcela pro Otce a pro nás, se na svátostné úrovni zpřítomňuje v Eucharistii, kterou vnímáme jako Ježíšovo skutečné tělo a krev pod způsobou chleba a vína. Před utrpením se při Poslední večeři Ježíš svým učedníkům dal v podobě pokrmu a nápoje. Je v tom opět čitelná stopa Boží pokory, jeho vlastního stylu typického přes logiku daru.

Ježíš ví, že ho nejbližší opustí a zradí jeho lásku; on k nim mluví o lásce a s láskou hostitele dává sebe za pokrm. Bůh ve své pokoře zašel vstříc lidem daleko: přišel v pokorném dítěti a ukryl se v chlebu a víně. Oba pokorné způsoby bytí na sebe ohromně odkazují. Ježíš to vystihl výtečně v synagoze v Kafarnaum, kdy se označil za chléb života: "Boží chléb je ten, který sestoupil z nebe a dává život světu" (Jan 6, 33). Ježíšův celý život je jako chléb, protože dává život. Jeho darovaný život zvláště prezentuje krev vylitá na kříži. Podle starověké biblické představy totiž právě krev symbolizovala život. Ježíš ho zcela odevzdal vylitím krve na kříži.

Milosrdná Boží pokora - výzva pro nás

Ježíšova oběť na kříži je vrcholem a znakem plnění Otcova plánu shromáždit vjedno rozptýlené Boží děti (Jan 11, 52). Tato láska přijala kvůli nám dokonce i podobu bolesti. Ježíš nás zastoupil před Bohem a umožnil nám smíření se sebou samými. Definitivně nastolil novou smlouvu, kterou již nezruší hřích. Otec nakonec odpověděl Synu ve vzkříšení a oslavil jej.

Boží milosrdenství kulminuje v soucitu Boha s námi, který nás vykoupil z neblahého stavu právě skrze Ježíše. Proto je právě on tvář a ikonou Božího milosrdenství, neboť vzhledem k obecné nouzi přišel jako člověk a zůstává v naší pozemské nouzi v Eucharistii, aby nám pomáhal sjednocovat se s ním.

V Božím synovství získaném Ježíšem máme reálný potenciál být nakonec milosrdní jako jeho a náš otec.

(podle KN)

Eucharistické zázraky: Viděli a uvěřili

"Uvěřil jsi, protože jsi mě viděl. Blahoslavení co neviděli, a uvěřili." (Jan 20, 29) Ačkoli Ježíšova slova adresovaná Tomáši platí již tisíciletí, Bůh přece občas počítá s tím, že někteří z nás uvěří, až když uvidí.

Eucharistické zázraky jsou definovány jako nevysvětlitelné události, týkající se Božího těla a Boží krve v proměněném chlebu a víně. V historii Církve je jich mnoho, některé vzbuzují posvátnou úctu, jiné pochybnosti. Naše víra nestojí na těchto zázracích, ale na Písmu a Tradici. Přece nás však v mnoha Církví uznaných případech utvrzuje v tom, že Ježíš je v Eucharistii skutečně přítomen. Podívejme se na ty, které se udály v poměrně nedávné době.

Ve středu 24. července 2013 se udál eucharistický zázrak v městě **Guadalajara, v Mexiku.**

"Je to čas velkého požehnání pro naši komunitu i pro celý svět" řekl kněz José Dolores Castellanos Gudín na jev, který nastal v jeho farnosti poté, co z konsekrované hostie vyprýštila krev. V písních, tleskání a slzách, stojí dlouhé fronty lidí, kteří s mobilními telefony chtějí zachytit přítomný okamžik; tisíce věrných katolíků i ateistů čekají v kostele Panny Marie, Matky Církve, která se nachází v Jardines Colonia de la Paz v Guadalajara, Mexiko. Čekají, aby byli svědky toho, co nazýváme Boží událost nebo zázrak.

Záblesk a hlas: bylo to ve 12:00 hodin, v poledne, v době, kdy místní pan farář konal svou denní modlitbu kleče před Nejsvětější svátostí, když náhle spatřil záblesk a slyšel hlas, který mu dal určité pokyny:

"Rozezvuč zvony, ať se vylije požehnání na ty, kteří jsou zde přítomni po celý den. Vezmi svatostánek z kaple, která je pro soukromou adoraci a přenes ho na oltář v hlavním kostele. Neotvírej tabernákulum až do třetí odpoledne. Ne dříve. Bude tam zázrak v Eucharistii; stane se zázrak, který bude nazýván "Zázrak Eucharistie - ztělesnění lásky Panny Marie, naší Matky a Paní."

Pak mu "hlas" řekl, aby to oznámil "apoštolům" (kněžím) a aby jim to posloužilo k jejich obrácení a aby se všechny duše naplnily požehnáním.

Otec Lolo to hned farníkům oznámil. Dodal, že se od nadšení nezdržel, aby neodpověděl tomu naléhající hlasu slova: "Můj Pane, jsem tvým služebníkem, staň se tvá vůle."

Hlasem zlomeným dojetím a tolika emocí kněz sotva pokračuje ve vyprávění o tom, co se stalo:

"Udělal jsem, jak mi bylo nařízeno. Požádal jsem přítomné, aby otevřeli dveře kostela dokořán. Bylo asi 14:30. Také jsem přikázal, aby se rozezněly zvony. Z naší malé kaple, určené k osobní modlitbě, jsem vzal malý, skromný dřevěný svatostánek a přenesl jej na hlavní oltář do kostela. Také jsem šel udělat s Nejsvětější svátostí to, jak mi bylo nařízeno. Před třetí hodinou odpoledne se lidé shromáždili, aby se pomodlili pobožnost k Nejsvětější Svátosti oltářní. Ve tři jsem vyšel otevřít svatostánek a konsekrovaná hostie našeho Pána Ježíše Krista se tam koupala v krvi."

Zázrak v Sokółce

V polské Sokółce se eucharistický zázrak stal teprve nedávno. Bylo to 12. prosince v roce 2008 ve farním kostele sv. Antonína. Farář, který podával svaté přijímání věřícím, vypadla z misky jedna přeměněná hostie a dopadla na zem. Kněz ji uctivě zvedl a vložil do abluční nádoby - misky s vodou u dvířek svatostánku, aby se hostie ve vodě rozpustila.

Po několika dnech překvapený farář upozoroval, že hostie se ve vodě nerozpustila. Objevily se však na ní červené skvrny. Překvapený kněz informoval o události diecézní kurii. Pozdější vyšetřování potvrdilo, že část hostie se nevysvětlitelným způsobem proměnila na organickou tkáň srdečního svalu člověka v křečovitém stavu, který nastává v okamžiku smrti. Hostie byla později v monstranci

vystavena ke klanění věřícím, kteří do Sokočky začali přicházet ve velkém počtu.

Posílená víra v Eucharistii změnila či zachránila život mnoha věřícím. Nedávno několik polských médií informovalo o zázračných uzdraveních, která jsou zaznamenána a zodpovědně zdokumentována na farním úřadě v Sokołce. Městečko se mezitím stalo známým poutním místem.

(podle internetu)

Zázrak v Bolseně

Bolsena je malé městečko, které leží na břehu stejnojmenného jezera, přibližně 100 km severně od Říma. Bylo svědkem zázraku, který přispěl k zavedení slavnosti Těla a Krve Páně. Následující článek čerpá z informačního letáku z baziliky sv. Kristýny, kde se zázrak stal.

Díky své výhodné pozici na Via Cassia (jedna z hlavních starověkých románských cest) byla Bolsena obvyklou zastávkou většiny poutníků přicházejících ze severu a směřujících do Říma navštívit hrobky Petra a Pavla, jako nejnámějších mučedníků. Město Bolsena je poprvé vzpomínáno v Sigericosově itineráři v souvislosti se svatou Kristýnou, mučednicí, jejíž hrob

se nachází v katakombách vykopaných na úpatí kopce. Nedaleko odtud byl postaven kostel zasvěcený sv. Kristýně, ubytovna pro poutníky, hradby a věž pro jejich ochranu tak, aby místo vypadalo jako pevnost.

Koncem léta roku 1263 (přesné datum není známo) přijel do svatyně kněz Petr z Prahy. Pověst vypráví, že se na tak dlouhou a obtížnou pouť vydal proto, aby posílil svoji kolísající víru, zejména pokud jde o skutečnou přítomnost Krista v Eucharistii.

Petr byl silně ovlivněn sv. Kristýnou, jejíž víra nezakolísala ani tehdy, když podstoupila těžké mučení. Poté, co se s oddaností pomodlil na jejím hrobě, slavil na tomto místě Eucharistii. Během mše svaté se v jeho srdci i myslí začaly znovu objevovat pochyby. Intenzivně se modlil ke světici, aby se za něj přimluvila u Pána, a ten mu dal její odvahu a neotřesitelnou víru. V okamžiku proměnění, jakmile vyslovil rituální slova, z hostie, kterou držel nad kalichem, vytryskla krev na korporál (bílá tkanina, na níž se během slavení mše svaté pokládají patena, kalich případně ciborium). Kněz nebyl schopen dále pokračovat ve slavení mše svaté a pln radosti a rozrušení zabalil Eucharistii do korporálu a odešel do sakristie. Během cesty upadlo několik kapek krve na mramorovou podlahu a schody vedoucí k oltáři.

Oltář v basilice sv. Kristýny v Bolseně

Poté co se probral z úžasu, Petr v doprovodu duchovního z kostela sv. Kristýny a několika svědků zázraku se vydal na cestu do blízkého Orvieta, kde v tu dobu dočasně pobýval papež Urban VI. se svým dvorem.

Kněz se papeži přiznal ke svým pochybám a požádal jej o odpuštění. Papež ihned vyslal Giacomu

Malatragu, biskupa v Orvietu, v doprovodu teologů Tomáše Akvinského a Bonaventury z Bagnoregia, aby ověřili fakta a přinesli relikvie z místa zázraku. Na mostě Rio Chiaro (nyní Ponte del Sole) se pak biskup vracející se s Bolsenou s relikviemi zázraku setkal s papežem, který jej přišel přivítat. Papež kráčel v doprovodu kněží z Orvieta, dvorních hodnostářů a zástupců obyvatel, kteří mávali olivovými ratolestmi. Klečící Urban IV. převzal hostii a tkaninu

potřísněnou krví a přenesl je do katedrály sv. Marie, vzbuzující v každém radost a rozrušení. Poté, co ukázal relikvie lidu, uložil je papež do svatyně.

Příběh zázraku v Bolseně

Ještě během svého pobytu v Orvietu vydal Urban IV. bulu *Transiturus de hoc mundo*, ve které ustanovil slavnost Těla a Krve Páně – 11. srpna 1264 pro patriarchu Jeruzalémského a 8. září téhož roku pro celou Církev. Tomáš Akvinský byl pověřen, aby sestavil breviářové a mešní texty pro nově ustavenou slavnost, která se slaví ve čtvrtek po neděli Nejsvětější Trojice.

Urban IV. pak v Orvietu pronesl následující slova: „Společně s arcibiskupy, biskupy a vysokými hodnostáři Církvě a papežského

stolce jsme ustanovili tuto slavnost, abychom dali všem možnost oslavit tento velký den.“

Zpočátku bylo populární zobrazovat příběh o zázraku prostřednictvím ikon, literárně byl zázrak zdokumentován na začátku XIV. století. Nejstarší záznam se nachází v kronice města Orvieto, kde se se píše o *Miraculo del Corpus Domini* (Zázraku Těla Kristova)

Relikvie, které se zachovaly do dnešních dnů a slouží jako svědectví zázraku:

- hostie, korporál a purifikatorium, které se nachází v kapli v katedrále v Orvietu.
- oltář, u něhož se zázrak stal a kousky sochy z VII. století umístěné od první poloviny XVI. století ve vestibulu baziliky sv. Kristýny v Bolseně.
- čtyři mramorové desky zbarvené Svatou krví, které jsou uctívány v nové kapli Zázraku od roku 1704. Později bylo připraveno adekvátní umístění pro relikvie, které zůstaly v Bolseně.

Zpracoval: R. Mašek

Víte to?

Víte, jaký je rozdíl mezi křížovou cestou a procesím o slavnosti Božího Těla? Několik by se jich našlo:

Křížová cesta

Pán Ježíš na křížové cestě třikrát padl.

Pánu Ježíši se na jeho křížové cestě posmívali a dělali si z něho legraci.

Boží Tělo

Při žehnání Nejsvětější svátostí padáme my - na kolena. Při žehnání poklekáme, ti co ze zdravotních důvodů nemohou, samozřejmě mohou zůstat stát.

Při procesí se my naopak modlíme, zpíváme písně a vůbec se chováme zbožně, abychom i svým chováním svědčili o své víře těm, kteří nás z povzdálí pozorují.

Kde má dítě přistoupit k prvnímu svatému přijímání

Farnost je místo pro společné prožívání víry, což naznačuje, kde má dítě přistoupit k prvnímu svatému přijímání. Každá diecéze se v tomto směru řídí směrnicemi svého biskupa. Konkrétní řešení, které vyžadují některé případy ve farnosti, jsou v kompetenci kněze.

Vážená redakce,

moji známí bydleli ve vesnici A. V listopadu se přestěhovali do vesnice B. Mají syna, který dále navštěvuje školu ve vesnici A, kde se se svými spolužáky připravuje na první svaté přijímání. Když pan farář z vesnice A požádal rodiče dítěte, aby si vyžádali písemný souhlas od kněze z vesnice B, aby jejich syn šel na první svaté přijímání ve vesnici A, nastal problém. Pan farář z vesnice B nedal souhlas rodičům s odůvodněním, že i ve vesnici B budou děti přistupovat k prvnímu svatému přijímání a jejich syn má přistoupit spolu s nimi. Jaké jsou církevní předpisy v tomto směru?

Pavel

Milý Pavle,

i Benedikt XVI. zdůraznil význam prvního svatého přijímání pro věřící, u kterých tento den zanechává v paměti hlubokou stopu jako první okamžik osobního setkání s Ježíšem. "Farní pastorační práce proto musí umět přiměřeně docenit tuto významnou příležitost" (Sacramentum caritatis, b. 19).

Ve společnosti je běžné vybírat si lékaře, zubaře či banku. V Církvi však platí, že farnost se váže na jisté území. V ní je společenství věřících, kteří jsou svěřeni do péče faráře, který podléhá autoritě diecézního biskupa. Farnost tedy vytváří Boží rodinu proniknutou jedním duchem, "místo společného zážitku víry, kde se do určité míry žije společný osobní a náboženský život. Farní společenství

tedy vytvářejí lidé, které našel Pán a kteří se přijímají za bratry, které jim dává on. Rozdíl mezi přítelem a bratrem spočívá v tom, že přítele si člověk hledá sám, ale bratr mu je dán" (Benedikt XVI.). Pokud chápeme farnost v takovém kontextu, pak lépe pochopíme i požadavek církevních předpisů, kde má dítě přistoupit k prvnímu svatému přijímání.

Povinností faráře je, aby se staral a usiloval o důstojné slavení svátosti Eucharistie a také aby věnoval zvláštní péči katolické výchově dětí a mládeže. Uvedené předpisy dávají přednostní právo faráři, aby sloužil svým věřícím svátosti, o které vhodným způsobem požádají. Přesněji o tom mluví směrnice diecézního biskupa v jednotlivých diecézích. Všechna uvedená fakta o farnosti poukazují na to, že je v pravomoci faráře rozhodnout, zda udělí dovolení přistoupit dítěti k prvnímu svatému přijímání mimo své farnosti, do které patří na základě trvalého bydliště rodičů.

Milý Pavle, nejideálnějším řešením by bylo přijmout fakt, že právě první svaté přijímání je pro rodinu v novém prostředí vhodnou příležitostí sít se se společenstvím farnosti a zapojit se do jejího života. Pokud byste se rozhodli pro opačnou alternativu, pak je třeba komunikovat s farářem farnosti, do které patří rodina dítěte. Úkolem faráře, rodičů a katechetů je vychovávat mladou generaci tak, aby se učila mít vztah k farnosti a Církvi tam, kde žije. Jen zdravé farní společenství totiž dokáže v současnosti obstát ve víře a v lásce ke Kristu a první svaté přijímání je po křtu další vhodnou příležitostí.

Přeji vám i vašim známým, abyste uměli dozrávat v chápání společenství farnosti, důležitém pro vaši víru a víru vašich dětí, neboť Kristus se chce zjevit ve společenství a v lásce mezi jeho členy - kněžími, věřícími a společenstvími.

(podle KN)

Jaké jsou liturgické stupně slavení a svátků

Neděle je svátečním dnem, protože si připomínáme Kristovo zmrtvýchvstání. Liturgický rok nám v rámci slavností, svátků a vzpomínek nabízí možnost čerpat z bohatství Kristova tajemství spásy. V Katolické církvi zvlášť uctíváme i Matku Boží a světce.

*Vážená redakce,
nedávno se mi podařilo "zmeškat" příkázaný svátek, protože jsem ho považoval
pouze za slavnost. Mohli byste proto mně i ostatním čtenářům objasnit, jaké jsou
liturgické stupně slavení a také uvést příkázané a nepříkázané svátky i s datem
slavení? Děkuji za odpověď.*

Ladislav

Milý Ladislave,

Církev slaví Kristovo spásné dílo posvátnou vzpomínkou v určité dny roku. Prvotním svátečním dnem, který má svou zvláštní význam, je neděle. V tento

den si církev připomíná Pánovo zmrtvýchvstání, které jednou ročně slaví i s jeho pozhledným utrpením. V průběhu roku vysvětluje celé Kristovo tajemství, přičemž se zvláštní láskou uctívá nejblaho-slavenější Pannu Marii a věřícím předkládá k úctě i vzpomínky na mučedníky a jiné svaté.

V tomto ročním cyklu můžeme hovořit o několika stupních slavení: slavnost, svátek, památka.

Slavnosti jsou zvláště význačné dny a jejich slavení se začíná již prvními nešporami v předchozí den. Rozlišujeme mezi nimi slavnosti Páně, slavnosti Panny Marie a svatých. Mezi největší slavnosti patří Velikonoce a Vánoce a jejich slavení trvá nepřetržitě osm dní. Při slavnosti se ve mši svaté zpívá Gloria a Krédo. Některé slavnosti jsou zároveň příkázanými svátky, v těchto dnech jsou věřící povinni účastnit se na mši (tak jako v neděle); Kromě toho se mají zdržovat prací, které překážejí ve vzdávání povinné úcty Bohu.

Svátky se slaví v rozsahu jednoho dne, a proto nemají první nešpory. V rámci svátků rozlišujeme svátky Páně, svátky Panny Marie a svatých. Ve mši se na svátky zpívá Gloria.

Památky Panny Marie a svatých jsou povinné nebo libovolné, ať už pro celou církev, nebo pro konkrétní diecézi. V soboty mezidobí se může slavit nezávazná památka na neblahoslavenější Panny Marie.

Dny v týdnu, které následují po neděli, se nazývají všední dny nebo ferie. V nich se neslaví zvláštní aspekt Kristova tajemství ani vzpomínka na světě.

U nás během liturgického roku slavíme tyto slavnosti (kromě těch, které se vždy slaví v neděli): Panny Marie Bohorodičky (1. ledna); Zjevení Páně (6. ledna); sv. Josefa, ženicha Panny Marie (19. března); Zvěstování Páně (25. března); Nanebevstoupení Páně (čtyřicátý den po velikonoční neděli Pánova zmrtvýchvstání); Nejsvětějšího Kristova těla a krve (čtvrtek po neděli Nejsvětější Trojice); Narození sv. Jana Křtitele (24. června); sv. Petra a Pavla, apoštolů (29. června); Nejsvětějšího Srdce Ježíšova (pátek po druhé neděli po Seslání Ducha svatého); sv. Cyrila a Metoděje (5. července); Nanebevzetí Panny Marie (15. srpna); Všech svatých (1. listopadu); Neposkvrněné početí Panny Marie (8. prosince); Narození Páně (25. prosince).

Povinnost účastnit se mše svaté (kromě nedělí) platí u nás pro slavnosti Panny Marie Bohorodičky a Narození Páně.

(podle KN)

Zadáno pro manžele a snoubence

Lectio divina Písně písní

Výraz *lectio divina* se může doslovně přeložit jako "Boží čtení", ale na to, abychom ho pochopili správně, musíme ho vnímat ve svém specifickém významu, kterého nabýval během dlouhých staletí.

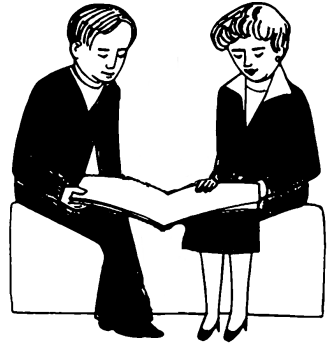
Nejde o jednoduché čtení. Číst se může ze zvědavosti, ze zájmu získat nové poznatky, ze zájmu o literární žánr. Nejde ani o studium, protože při *lectio divina* není prvořadě pochopit a osvojit si přečtené myšlenky nebo přesné exegetické pochopení textu. Takové studium určitě potřebuje úsilí, intelektuální práci.

Nejde ani o obyčejné rozjímání. Čtení Písma svatého je základní návyk, který bychom si měli neustále pěstovat. Představme si, že jdeme číst biblický text nebo úryvek, který i přesto, že byl napsán před dvěma tisíci lety, popisuje historický fakt, který je už dávno minulostí, zabývá se situací, kterou já aktuálně

neprožívám, ve svém nitru obsahuje odkaz Boha, který má pro mě, pro nás, tady a teď.

Pokud chceme dělat lectio divina, po přečtení textu se nezastavíme při konstatování: "Ach... jak pěkný, jak pěkné pocity vyjadřuje!" Ani si neřekneme: "Je to zajímavé, jak lidé kdysi žili." Nebo: "Jaké zajímavé historické informace; Máme pravdu my a Svědkové Jehovovi se mylí;" atd. Toto není výsledek, kterého chceme dosáhnout.

Při praktikování lectio divina přistupujeme k textu zejména s úmyslem: "Teď tu má Bůh odkaz pro můj život, pro náš život."

Příklad: 5. kapitola, 2. verš:

"Slyš, milý můj klepe: Otevři mi, sestro má, přítelkyně má, holubice má, má bezúhonná."

Při tomto úryvku se můžeme pozastavit nad básnickými obrazy nebo se můžeme zabývat city, které chtějí verše vyjádřit. Ale při lectio divina je důležité, abychom přijali odkaz, který nám dialog nabízí.

Zde mně, nám Láska říká: "Podívej, klepu na tvé srdce. Nech mě vejít. Dovol mi, abych tvé srdce naplnil svou Láskou. Zavrhni nevraživost, která tě ničí, zavrhni odplatu nepravosti či lenost, která ti nedovolí udělat první krok..."

Nyní se necháme pohltit. Zůstaneme ve vnitřním naslouchání. Vychutnáváme si úryvek s očekáváním, co se bude dít, jak obohatí můj život, uzdraví některé rány...

Proto nakonec řekneme: "Toto je Boží slovo."

Jde o vyjádření víry v Boha, který se mně, nám právě zjevuje tady a teď. Následně by nás tato situace měla přivést k děkovné modlitbě za to, co nám Bůh dal, jakož i k modlitbě, ve které budeme prosit o sílu a milost, abychom opravdu dokázali to, co jsme z textu přijali.

Jaký je rozdíl mezi klasickou poezií (kterou známe z literatury) a biblickou poezií, čili poezií, která je zároveň i Boží slovo? Kdo čte klasické básně, obvykle si vychutnává básnický styl a umělecko-literární hodnotu, případně to, jak autor dokázal dobře zachytit lidské city... Zatímco ten, kdo zpívá žalm nebo

poslouchá Píseň písní, má jiný přístup: "Co mně, nám Bůh hovoří těmito slovy? "nebo:" Co důležité je zde nyní pro náš život a pro mě? "

Posvátné texty vždy přesahují lidský rozměr. Nevyjadřují jen to, co člověk prožíval, ale hlavně to, jak by mohl a měl člověk žít poté, co k němu Bůh promluvil. Nehovoří pouze o citech, které máme, ale o postojích a duchu, které bychom měli mít.

V 5. kapitole, ve verších 10 až 15 najdeme nevěstin popis svého nastávajícího:

" Můj milý je běloskvoucí i červený, významnější nad tisíce jiných. Jeho hlava je třpytivé zlato ryzí, jeho kadeře jsou trsy palmových plodů černé jako havran. Jeho oči jsou jako holubi nad potůčky vod, v mléce se koupou, vsazeným drahokamům. Jeho líce jsou jak balzámový záhon, schránky kořených vůní, jeho rty jsou lilie, z nichž kane tekutá myrha. Jeho ruce jsou válce zlaté taršišem posázené, jeho břicho je mistrné dílo ze slonoviny safíry vykládané. Jeho stehna jsou sloupy z bílého mramoru, spočívající na patkách z ryzího zlata. Vzhled má jak Libanón, je ztepilý jak cedr. "

Pokud bychom text četli jen tak, mohlo by se nám stát, že by popis nekorespondoval s naším duševním rozpoložením. Nebo že by se nám popis zdál být přehnaný a násilím romantický... nebo se může přihodit, že v dané chvíli prožíváme odloučení a ochlazení vztahu, musíme čelit vážným situacím v partnerském vztahu a přečtená slova nevyjadřují právě to, co cítíme. Zde odhalíme hodnotu lectio divina, Boží slovo nás nenechá jako oběť vlastních citů, ale pomáhá nám, abychom je zvládli a abychom zlepšili své duševní rozpoložení. Zároveň je pozváním, abychom se otevřeli, abychom se sladili s ostatními, abychom se naladili na Lásku a na její "vlnovou frekvenci".

Často si nějakou knihu kupujeme s nadějí, že obsahuje myšlenky, které se podobají těm našim, a s ochotou čteme básně, které vyjadřují naše vlastní pocity. Zde je to však jiné, jde o pozvání "překonat", jít za hranice, nechat se pohltnout a okouzlit Božím slovem. Neponořit se pouze do pocitů nebo bohatství člověka, ale ponořit se do chuti Božího světa, do světa, který musíme odhalovat, do světa, který nás chce dobýt.

Lectio divina a studium Bible

Pro takové "čtení" Bible není nutné mít hlubokou biblickou kulturu. Samozřejmě, každé studium Bible nám vytvoří další prostor, který nám umožňuje lépe chápat a vyhnout se nedorozuměním (není správné individuálně

interpretovat Bibli a vyloučit názory vyplývající z biblických studií a z učení Církve).

Také není zcela správné tvrdit, že jen pokud budeme dobře znát biblický text z literárního, kulturního, teologického a historického hlediska, až pak se můžeme přiblížit k lectio divina. Bylo by to příliš těžké, dokonce nemožné a nikdy bychom to nezkusili. Na druhé straně poznání Bible a biblická studia ještě pro žádného odborníka nejsou ukončena, a to už trvají dva tisíce let. Také není možné, aby Bůh dal lidem knihu spásy, a přitom ji udělal těžko použitelnou a neproniknutelnou. Dobrý otec nikdy nedá svým dětem takovou záchrannou vestu, která by nemohla snadno posloužit, když to nejvíce potřebují.

Neopakujeme tyto skutečnosti proto, abychom popírali důležitost a užitečnost studia Bible a teologie. Ale práce, kterou zde nabízíme, je stimulem a návrhem opřít se s důvěrou o Boží slovo, které i "nevzdělaným" nabízí své bohatství. Toto bohatství se pak zvyšuje s postupným načerpáním nových informací, které naši nevědomost přetvářejí na poznání.

INDIVIDUÁLNÍ PRÁCE A PRÁCE V PÁRU

Přečtěte si společně a promluvte si o 5. kapitole Písně písní, o verších 1 až 8. Může být užitečné dívat se na tento text z pohledu dynamiky manželského vztahu. (Touha po komunikaci a potíže v ní, poslouchání a neposlouchání se, neporozumění, hledání...)

Rozhovor neřídte obecně, ale prověřte si své schopnosti shodnout se a vytvořit jednotu v páru. Můžete si při tom pomoci i otázkami:

- ? *Jsem schopen poslouchat tě správným způsobem? Jaké způsoby používám, abych tě nemusel poslouchat?*
- ? *Dokážu ti všechno říct, aniž jsem tě zranil? Jaké chyby dělám v komunikaci?*

Je vhodné, aby nejprve vyprávěl jeden a druhý pouze poslouchal, a pak opačně.

(Duchovní obnova v teple domova)

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

15.

VYUŽÍVÁME ČAS, KTERÝ MŮŽEME TRÁVIT SPOLEČNĚ JAKO RODINA

Učení víry

- Vzájemná láska členů rodiny je odrazem pevné a trvalé lásky Krista k svému lidu.
- Rodinu známe i jako "domácí církev".

Podněty na poučení z každodenního života

- Během rodinného stolování, nebo když si plánujete nejbližší víkend.
- Když vozíte děti na kroužky a zpět.
- Když své ratolesti ukládáte večer spát.

Děti někdy kladou zdánlivě nezodpověditelné otázky. Jedna z nich je například taková: "Jaký je Bůh?" Na um nám přijdou různé odpovědi. Hlavou nám víří přívlastky jako všemocný a všemohoucí. Pro křesťana je jednoznačnou odpovědí Ježíš Kristus. Přišel k nám, aby nám řekl a ukázal, jaký je Bůh. Bůh je náš milující Otec.

Ježíš nám ukazuje, jak milovat. O tom, jaký je Bůh, se naše děti dozvědí především z toho, jak se k nim chováme a jaký k nim máme vztah my rodiče. Od nás se učí, jak jedná milující rodič, co znamená důstojnost člověka a jak být

Oni odpověděli "ANO"
jsme křesťané

navzájem bratry a sestrami v Ježíši. Od nás se učí, co je láskyplná a starostlivá rodina.

Začátek rozhovoru

Řekni svému dítěti, co pro tebe znamená, když můžeš s ním a s celou rodinou společně trávit čas. Vzpomeň si na nějakou mimořádnou příležitost, když pro tebe velmi mnoho znamenalo, že jsi byl se svou rodinou. Ať ti syn nebo dcera řeknou, co by tento týden rádi jako rodina společně dělali. Možná by si nejraději dali popcorn a podívali na půjčený film, zahráli si stolní hry, šli na procházku nebo si dali oblíbenou zmrzlinu. Naplánujte si něco zvláštního, kde budete spolu jen vy jako rodina a kde vás nikdo nebude vyrušovat.

Jak navázat na téma

Katolickou víru svému dítěti někdy nejlepší "vysvětlíš" na vlastním příkladu nebo mluvením bez slov. Tvůj syn nebo dcera tě vidí, jak někomu prokazuje křesťanskou lásku a to je více než jakékoliv slovo poučí o tom, kdo je Ježíš a co znamená milovat Boha a sloužit mu. Zkuste pravidelně trávit čas společně jako rodina a buďte vzorem křesťanského chování a modlitby. Uvidíš, že časem přijde tvé dítě za tebou, ne naopak, a bude chtít mluvit o Bohu a o tvé víře. I svatý František říká: "Každý den ohlašujte evangelium. Pokud to bude nutné, použijte i slova."

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Jsme Boží lid; jsme jako kameny, pospojovány Kristem a tvořící svatý chrám: Ef 2, 19-22.

Co na toto téma říká Církev

V křesťanské tradici se rodina už dlouho nazývá "domácí církví". V ní se děti poprvé dozvídají o Bohu a Ježíši, jak milovat a odpouštět, jak společně žít a pracovat.

Jedním z nejlepších a nejpraktičtějších způsobů utužení rodiny je společný oběd. V období fastfoodů a jedení "za pochodu" se často ocitáme sami. V Písmu svatém se jídlo a stolování pokládalo za něco víc než jen prostředek k uspokojení fyzické potřeby. Židé totiž společným stolováním projevovali a zároveň posilovali vzájemné vztahy podle Boží smlouvy. Proto farizeové

považovali za skandál, když Ježíš jedl s celníky a hříšníky (Lk 5, 27-32). Při jídle si Ježíš s těmito vyvrheli budoval vztah a přiváděl je zpět "do smlouvy".

Ne náhodou je jídlo a stolování častou kulisou Ježíšových poučení a evangelijních zázraků, například zázračného nakrmení pětitisícového zástupu pěti chleby a dvěma rybami (Mk 6, 34-44). Ježíš přirovnává království k hostině (Lk 14, 15). Kalich, z něhož Ježíš pil se svými učedníky při Poslední večeři, je příslibem kalicha, ze kterého budou společně pít na hostině v Božím království. Společná rodinná modlitba před a po jídle je pro nás skvělou příležitostí obnovit si svůj vztah s Bohem a svými blízkými.

Krátká modlitba s dítětem

Modleme se nyní k Ježíši a děkujme za naši rodinu a za lásku, kterou nám poskytuje:

Ježíši, děkuji ti, že mohu být součástí
jedinečného společenství
lásky a modlitby, jakým je rodina.
Děkuji ti, že mi do života posíláš druhé lidi,
abychom se společně stále více přibližovali k tobě.
Amen.

Pohled do historie

V pohledu do historie žďárecké farnosti jsme postoupili do roku 1960. Farářem ve Žďárci v tomto roce byl P. Bohumil Pešek.

Léta páně 1960

Ke konci února byla oplechována kostelní okna, připevněna chybějící okapová roura na věži a připevněny další žlaby nad vchodem od fary a na straně od mlýna. Celkový náklad činil 1700 Kčs. Pan Komárek mladší, Jaroslav Melichar a administrátor zrenovali kostelní lustr. Veškerá práce spojená s montáží byla provedena zdarma. Aby bylo zabráněno stekání vody pod okny v kostele, nechal administrátor zhotovit od klempíře plechové vaničky, které pod okna zasekal a zedník Šmarda zatmelil.

V roce 1960 byl zrušen v Tišnově okres a Žďárec připadl k okresu Žďár n. Sázavou.

V Rojetíně byla svépomocí opravena kaple na návsi, opraveno prostranství a před kaplí zbudována okrasná zahrádka. Současně na místo starých zchátralých křížů dřevěných, byly postaveny 4 kříže kamenné.

Přestože Boží Tělo bylo přeloženo na neděli, musely se děti dostavit do školy pro vysvědčení. Místo družiček školou povinných šly děti předškolního věku a všechna svobodná děvčata ve farnosti. Slavnost měla vzorný a ukázněný průběh.

Během prázdnin provedl administrátor nátěr oken a dveří ve farní budově. OSP v Tišnově žádal za provedení těchto prací 4000 Kčs. Barvy a příslušenství si vyžádaly náklad 500 K. Počasí bylo v roce 1960 krajně nepříznivé. Po celou letní dobu přšelo. Úroda byla bohatá, ale jen s krajním vypětím sil byla sklizena. Brambor bylo velmi málo. Během prázdnin vypomáhal administrátor s hospodyní v JZD v Lubném a Víckově. Jako každý rok i letos konal hlídku s ředitelem zdejší devítiletky Josefem Uhrem.

V měsíci listopadu byla svépomocí provedena kanalisace před kostelem. Roury daroval MNV a silniční správa. Práce byly provedeny brigádnicky většinou ve večerních hodinách.

Administrátor s hospodyní provedl kanalisaci ve farní zahrádce, kde voda z okapů škodila farní budově.

OSP v Tišnově splatil administrátor 4.800 Kčs jako zálohu na novou krytinu na farní budovu.

Zpracoval: R. Mašek

První svatě přijímání 22. 5. 1960

Lidové zvyky a obyčeje v květnu

Tak, jak je popisuje Vlastimil Vondruška ve své knize.

1. květen - Sv. FILIP a JAKUB

Na sv. Filipa a Jakuba odeznívaly různé pověrečné praktiky, související s ochranou proti čarodějnicím. V mnoha vsích odmítali toho dne prodat cokoli z produkce, související s chovem dobytka, protože by se prý s takovými věcmi dalo čarovat.

S příchodem měsíce května bylo spojeno stavění staročeských májů.

Popis z 2. poloviny 19. století líčí: „Na den 1. května chodí mládenci po půlnoci do lesa, kdež utřavše březový stromek zdola až po korunu hladce jej oklestí, věnci, kvítím a pestrý mi stužkami, červenými hedvábnými šátky vystrojí a pak uprostřed návsi postaví. Také každá zachovalá poctivá panna dostane svou májku, kterou jí před domem postaví její milenec buď pod okny, nebo na dvoře, nemá-li ještě žádného, některý jiný mládenec. Je-li více děvčat v domě, dostane každá svou máji, a to nejstarší největší, nejmladší nejmenší. Potom první neděli májovou po poledni chodí mládenci s hudbou a májkou dům od domu, kde děvčatům byly máje postaveny, a sebravše dívky i dárky od nich veselí se buď společně okolo postavené máje na návsi anebo v hospodě zpěvem a tancem.” - Bývalo často prestižní věcí, aby máj na návsi byl vyšší než měli v sousedních obcích. Někdy měl v koruně velký věnec z chvojí a místní chlapani pořádali soutěž, kdo se odváží vylézt k němu a přinést z věnce stuhu. Někdy museli mládenci máj přes noc střežit, protože chlapani ze sousední obce se pokoušeli věnec z máje pod rouškou tmy ukrást, což by přineslo hanbu vsi pro celý příští rok.

SVÁTEK BOŽÍHO TĚLA

(letos 26. května) U oltářů se někdy světily květinové věnečky účastnic. Těmto věnečkům se připisovala stejná moc, jakou měly “kočičky” posvěcené před velikonoce o Květné neděli, především chránily před blesky. Ženy se také snažily získat pár ratolestí lípy a břízy, jimiž byly zdobeny oltáře. Pokud je zastrčily do lnu, vyrostl prý obzvláště vysoký.

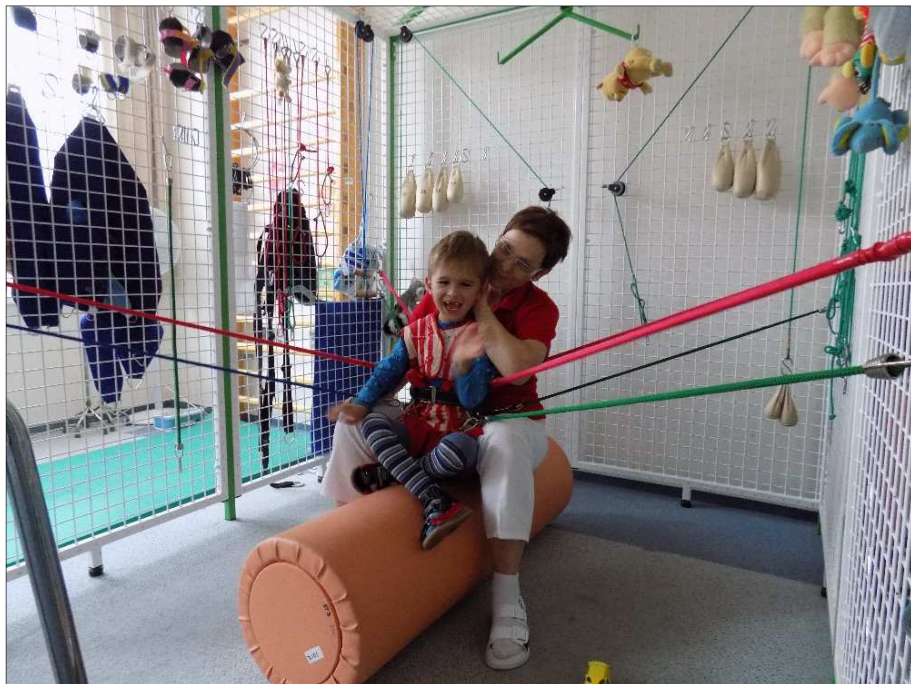
Listí břízek z oltářů, smíšené s uhlím z Jidáše, páleného na Bílou sobotu, položené do chléva bezpečně chránilo dobytek před každou nemocí.

Poděkování

Vážení lidé, kteří nás vůbec neznáte. Velmi si ceníme toho, co jste pro našeho Matýska udělali a jakou úžasnou sumu jste pro něho při divadelním představení v Dolních Loučkách vybrali. Mnoho díky patří hercům a panu faráři, z jehož hlavy tento nápad vzešel. A také Vám, ctěné publikum, které jste tak štědře tuto akci podpořilo. Úplně nás to celou rodinu dostalo, když nám P. Pavel Křivý tuto zprávu zavolal. Je nám to nepříjemné, že se musíme obracet na lidi s dobrým srdcem a kteří mají svých starostí dost a dost, aby pomohli chlapečkovi, který do našeho lidského společenství přišel s postižením. Ale také s nadějí, že možná bude moci někdy v budoucnu chodit a vyrovnat se svým vrstevníkům. Asi Vás teď napadla myšlenka, proč je nám to nepříjemné. Je to proto, že náklady na jeho léčbu, které nehradí pojišťovna, jsou tak vysoké, že se musíme obracet i na dobré lidi okolo nás. Mrzí nás, že vedení naší země vyhazuje stamiliony za zbytečnosti a nedokáže efektivně pomoci našim lidem s různými druhy postižení. Raději nás nechají pro postižené děti sbírat plastová víčka... Ale naděje umírá poslední. Vy všichni, co jste nám pomohli, jste naše naděje. Naděje, že je mezi námi stále dost lidí s dobrým srdcem a kteří jsou ochotni pomoci. Proto ještě jednou mnohokrát děkujeme a přejeme Vám vše dobré.

S úctou rodina Vaňáková

PRO DĚTI

Na cestě

s pátým Božím přikázáním

nám správný směr budou ukazovat příkazy Desatera.

5. *Nezabiješ*

CO VŠECHNO SE MOHLO STÁT

Nastal ten pravý okamžik zkoušky. Jura s Vladanem se schovali za keř. Z kapsy vytáhli otcův dělobuch, který zůstal ze silvestrovské oslavy. Jura nedočkavě škrtl zápalkou a hořící plamen přiložil k provázku, který výstražně trčel ven. Nedočkavost jakoby přilepila chlapce k zemi. Až v poslední chvíli si uvědomili, že musí utíkat pryč. Rychle vzali nohy na ramena.

Vtom se ozvalo silné bouchnutí.

Chlapci zastavili.

"Pchá, to se nám jaksi nevydařilo," zklamaně mávl rukou Jura.

"Čekal jsem pořádný výbuch, ne takové třesknutí," brblal i Vladan a zvědavě se otočil ke keři. Další slova se mu však zasekla v hrdle. S vyvalenýma očima se díval na keř, který už olizovaly vysoké plameny.

Chlapci se rozběhli a začali keř bezhlavě hasit. Jura se snažil udusit plamínky šířící se po trávě. Vladan běžel ke hromádce starého sněhu. Sněhovými hroudami zasypával plamínek za plamínkem.

Po dlouhých minutách námahy oheň konečně uhasl. Chlapcům se naskytl strašlivý pohled. Z keře zůstaly dvě zčernalé větve. Všude kolem bylo bláto smíšené s popelem. Nad tím vším stáli oni dva, celí černí. Jurovy ohořelé boty svědčily o nedávno skončeném boji s plameny. Svě mluvili i ohořelé řasy.

"Co to tady vyvádíte?" vykřikl příchozí pán. "Švihem běžte domů! A už nikdy nedělejte podobné vylomeniny! Mohlo se to skončit mnohem hůř."

Se sklopenými hlavami se kluci vydali domů. Cestou jim svítalo, co všechno se skutečně mohlo stát.

Již od počátku dějin lidstva byl člověk poznamenán dědičným hříchem našich prarodičů - Adama a Evy. Člověk se stal nepřítelem svého bližního. Ba tato nenávisť se objevuje i mezi sourozenci.

Bible nám říká o první bratrovraždě. Napiš nám jména dvou bratrů, z nichž jeden zabil druhého. Víš proč?

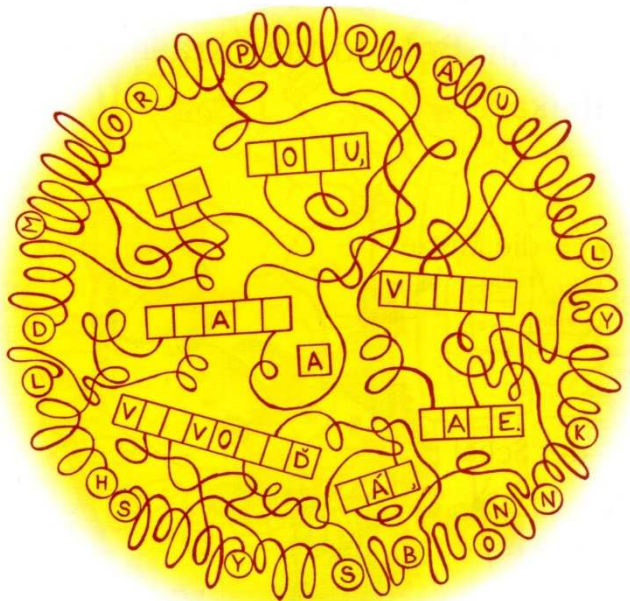
Život a tělesné zdraví jsou vzácné dary od Pána Boha. Lidský život je třeba chránit již od okamžiku početí. Píše o tom i prorok Jeremiáš.

Když vyluštíš zašifrovaný text, dozvíš se, jak zní úryvek z tohoto starozákonního textu.

EVÍRD ŽEN MESJ ĚT LIŘOVTVV V ĚTOVIŽ, LANZ MESJ ĚT, EVÍRD ŽEN ISJ LEŠYV Z ANŮL, LITĚVSOP MESJ ĚT.

Páté přikázání zakazuje úmyslné ničení lidského života. Lidé by se tedy měli ze všech sil vyvarovat válek, protože přinášejí zlo a nespravedlnost. Církev vyzývá všechny, aby se modlili za odvrácení válek a pokoj ve světě.

Pokud do jednotlivých okének sluníčka správně doplníš písmena, dozvíš se, jak se i ty můžeš modlit spolu s celou Církví.

Páté Boží přikázání zdůrazňuje, že každý lidský život je posvátný od chvíle početí až po smrt. Jedině Pán Bůh je Pánem života od jeho začátku až do konce. Nikdo a nikdy nemá právo zničit lidskou bytost.

Splním ho, pokud

- si vážím života jako daru od Boha;
- se vyhýbám zlu a úrazům;
- se starám o své zdraví;
- sportuji a dodržuji hygienu.

Porušuji jej, pokud

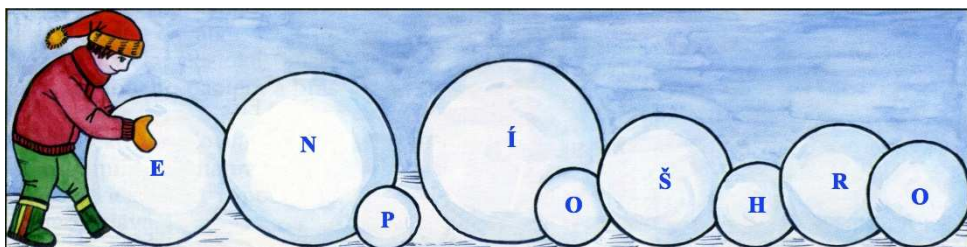
- nadávám sourozencům, spolužákům
- svým chováním vědomě pohoršuji jiné lidi

Značkový úkol:

Napiš nám, jak se staráš o své zdraví.

Postoj nebo chování, které přivádí druhého člověka k páchání zla, je těžkým proviněním. Člověk, který se takto vědomě a dobrovolně chová, je pokušitelem druhého a může ho strhnout ke zlému. Porušuje tak páté přikázání, protože nerespektuje důstojnost jiného člověka.

Pokud seřadíš sněhové koule od nejmenší po největší, dozvíš se, jak se tento špatný postoj nazývá.

Co nás čeká

V církevním životě

Pouť všech, co se starají o úklid v kostele

Letos bychom jeli na pouť v sobotu 14. května v 8:00 od kostela v Dolních Loučkách.

Kam to bude, je opět zahaleno tajemstvím 😊.

Žehnání kapličky

15. května odpoledne ve 14:00 hodin požehnáme obnovenou kapličku sv. Jana Nepomuckého v Dolních Loučkách pod hřbitovem.

1. svaté přijímání

Letos, dá-li Bůh, by bylo 1. sv. přijímání ve Žďárci 22. května, v Olší a Dolních Loučkách 5. června. Ovšem za předpokladu, že děti budou vše umět a budou mít vypracované všechny pracovní listy z hodin náboženství 😊.

Slavnost Božího Těla

Tak jako vloni, i letos bychom oslavili slavnost Těla a Krve Páně mší svatou a eucharistickým procesím. Ve Žďárci ve čtvrtek 26. května, v Olší a Dolních Loučkách v neděli 29. května.

Poutní mše svatá ve Vratislávce

28. května bude poutní mše svatá ve Vratislávce. Přesný čas bude upřesněn v ohláškách.

Ve světském životě

Oslava dne matek

V neděli 8. května odpoledne na farním dvoře a v prostorách Pastoračního centra oslavíme svátek našich maminek.

Murphyho zákony: Problematika problematických laiků

Věta RNDr. Ciferníka:

V každé farnosti se vyskytuje právě jeden nebo nejméně jeden problematický laik.

Murphyho zákony o problematických laicích:

- 1) čím problematičtější laik, tím více se cítí být ve své domovině prorokem;
- 2) čím problematičtější laik, tím urputněji se ve farnosti hodlá angažovat;
- 3) čím problematičtější laik, tím méně je ochoten nechat se jakkoli nasměrovat;
- 4) čím problematičtější laik, tím nekompromisněji pěstuje cnost „stabilitas loci“, a to navzdory všem negativním signálům okolí, které ho zrovna „nemusí“;

Realistický postřeh Rev. Ztrápeného:

Na rozdíl od problematického kněze laika nepřeložíte, natož aby odešel sám.

Paradox MUDr. Kašpárka:

Problematický jedinec je zpravidla odhodlán řešit jakékoli problémy skutečné i domnělé, jen ne problematičnost své povahy.

Závěr prof. T. Marného:

Zatímco problém problematických kněží ve farnostech zůstává leckdy neřešený, problém problematických laiků v církvi je ze své podstaty neřešitelný (srov. 1. Kor 1, 26-29)

*Z knihy **Murphyho zákony o církvi**, Tomáš Marný z Bludovic*

Podívejte se, bratři, jak vás Bůh povolal: podle lidských měřítek mezi vámi není mnoho moudrých, mocných nebo urozených. Bůh ale vyvolil bláznivé tohoto světa, aby zahanbil moudré. Bůh vyvolil slabé tohoto světa, aby zahanbil silné. Bůh vyvolil neurozené a opovržené tohoto světa, ba dokonce to, co nic není, aby obrátil vniveč to, co je, aby se před Bohem nikdo nechlubil.

(1. Kor 1, 26-29)